

MICHELE

Heb je ooit geprobeerd voorgoed afscheid te nemen van iemand?

Ik heb een theorie: het afscheid is het mooiste moment van een liefdesrelatie. Het hevigste, meest intense, meest complete moment. Stel je maar voor: je staat op het punt haar voor altijd vaarwel te zeggen. Je weet dat je haar over een paar minuten nooit meer zult zien. Je hebt met haar de meest verborgen hoekjes van dat stompzinnige hart van je gedeeld: jullie hebben elkaar dromen, wensen, angsten en al jullie waanideeën toevertrouwd en over drie, vier rondjes van de secondewijzer is het over en uit. Wat denk je, zijn dat ja of nee de drie heftigste rondjes die je ooit hebt beleefd?

Het antwoord is ja.

In een perfecte wereld – nog steeds volgens mijn theorie – nemen twee mensen die van elkaar houden, echt van elkaar houden, bedoel ik, voortdurend afscheid. Oké, ik weet het, dat klinkt idioot, maar denk even met me mee: als het mogelijk was om voor altijd naar je geliefde te kijken met een gevoel van *O shit! Over een poosje, weet ik het, over een, twee of tien jaar kan ik deze persoon niet meer zien! Ik moet van alles genieten, want vroeg of laat zal ik hem of haar verliezen!*, als je je hier altijd bewust van zou zijn, geloof me, dan zagen we niet zoveel stelletjes met een zwart gezicht rondlopen in winkelcentra, dan was er niet zoveel gefoeter, zoveel 'Je hebt me niets voor Valentijnsdag gegeven' en dat soort gelul.

Dan zouden we tot de laatste druppel alle liefde opzuigen waarmee God of wie ook heeft besloten onze levens te zegenen. En zouden we ook meer seks hebben.

Dat is mijn theorie. Dat je je vaker moet realiseren dat liefde in wezen één lange, tedere manier van afscheid nemen is.

Daarom houd ik van afscheid nemen. Echt afscheid nemen.

En daarom haat ik Nina Florenzi: omdat ze op een dag in juni is weggegaan.

Zonder afscheid van me te nemen.

NINA

'Zo, het zit er gelukkig weer op voor vandaag... licht uit en...'

'Eh... goedenavond!'

'En wie ben jij?'

'Ik?'

'Ik geloof niet dat ik hier iemand anders zie.'

'Ik ben...'

'Sorry meisje, laten we geen tijd verspillen: ik zet geen tatoeages bij minderjarigen zonder toestemming van de ouders! Je bent al minstens de zesde deze week!'

'Maar ik...'

'Doe me een lol en verdwijn!'

'Ook niet als...'

'Nee! Ook niet als! Je hebt een door beide ouders ondertekende toestemmingsbrief nodig en van allebei een kopie van hun identiteitsbewijs. Als je dat allemaal niet hebt kun je maar beter binnen drie seconden opkrassen, want ik ben er helemaal klaar mee voor vandaag!'

'Ik heb alles.'

'Ik snap niet wat jullie jonge meisjes bezielt! Jullie komen hier aan met jullie symbool voor oneindigheid of veerkracht, maar als ik nee zeg worden jullie pissig!'

'Ik begrijp het, mevrouw eh... de tatoeëerster, maar ik heb alles, echt.'

'Weet dat ik gevangenisstraf riskeer als ik een tatoeage zet bij een minderja... wat zei je, sorry?'

'Ik heb alles wat nodig is. Een toestemmingsverklaring, een kopie van mijn eigen en mijn moeders identiteitsbewijs, een privacyvrijstelling, alles. Hier is het.'

'Geef hier, laat maar zien.'

'Alstublieft.'

'Waarom alleen van je moeder? Hoe zit het met je vader?'

'Die heb ik niet meer.'

'Ah. Sorry.'

'Geeft niet.'

'Nina Florenzi heet je.'

'Ja.'

'Ik kende ooit een Nina.'

'O, en was ze oké?'

'Nee, ze zit nu in de bak. Ze dealde geloof ik.'

'Aha.'

'Heb je geld?'

'Ja, hier is het.'

'Goed, geef dat straks maar. Waarom tril je zo? Nerveus?'

'Een beetje.'

'Oké, alle papieren kloppen. Ga ondertussen daar maar liggen.'

'Daar?'

'Ja, daar. En als je gaat piepen stuur ik je naar huis met een halve tatoeage!'

'Oké.'

'Want ik hoop dat je moeder je heeft verteld dat tatoeages pijn doen!'

'Ja, dat weet ik. Daar doe ik het juist om.'

'Jaja, dat zal wel... Als je maar weet dat ik niet tegen kleinzerige meiden kan. Deal?'

'Deal.'

'Pas op, je hebt iets laten vallen.'

‘Hè?’

‘Er is iets uit je tas gegleden. Dat daar, onder de behandelafel, het lijkt op een wasknijper. Wat doe je nou met een wasknijper in je tas...’

‘Ah, dank u wel.’

‘Waarom bloos je nu? Er is alleen maar een knijper uit je tas gerold!’

‘Nee, het is alleen dat...’

‘Nou, wat moet het worden? Lemniscaat, veertje, of wat?’

‘Nee, iets veel simpeler. Een kruis.’

‘Hè?’

‘Ja, ik wil een kruis, hier, op mijn arm.’

‘Vreemd!’

‘Waarom vreemd?’

‘Omdat je er niet bepaald uitziet als een keurig braaf en gelovig typje.’

‘O nee? Als wat dan wel?’

‘Meer als een ik-wil-een-jongen-vergetentypje.’

‘Aha!’

‘Klopt, hè?’

‘Nee, ik bedoel, ja, maar... hoe weet u dat?’

‘Beroepsdeformatie. Als je wilt mag je me er als het straks een beetje pijn doet over vertellen. Als je praat voel je minder pijn.’

‘Nou, het is nogal een lang verhaal.’

‘Weet je hoelang het duurt om deze tatoeage te zetten?’

‘Goed. Dan zal ik het vertellen.’

MICHELE

Ik stel me even voor. Ik heet Michele Strada, ik ben achttien en morgen begint mijn eindexamen.

Ik ben niet zenuwachtig. Nou ja, niet heel erg. Als de laatste zes maanden normaal waren geweest, zou ik nu in totale paniek met mijn neus in de boeken zitten en stond er al een hele reeks angstdromen te trappelen om mijn nacht te vergallen. Maar de laatste zes maanden waren in de verste verte niet *normaal*.

Daarom spreek ik dit in op mijn mobiel: ik voel de behoefte het hele verhaal nog eens door te nemen, alsof ik het aan iemand vertel. Het voelt een beetje raar om zo tegen een denkbeeldig publiek te praten, maar ik denk dat ik het nodig heb. Om een soort van helderheid te scheppen over de afgelopen honderdtachtig dagen. Want in deze korte periode is mij meer overkomen dan in de rest van de achttien en een half jaar van mijn leven.

Oké.

Hoe begon het allemaal?

Met een geur. Ja, met een geur. Een heerlijke geur. Een mengeling van schroot en verbrand plastic, van chemische dampen die zich verspreidden in de atmosfeer en mijn neusgaten binnendrongen op die mistige decemberochtenden. Al associeerde ieder ander die geur met stank, lamlendige ochtenden en zin om in bed te blijven, voor mij was het de geur van bevrijding. Ja, voor het eerst na vier jaar ging ik

alléén naar school. Dat lijkt een piece of cake als ik het zo zeg, maar ik ben een klein, onbeduidend detail vergeten: ik kan niet zien. Oftewel, ik ben blind. Ik ben op mijn derdiende mijn zicht kwijtgeraakt, op de dag die ik de Dag van de Big Bang noem. Eigenlijk zou het correcter zijn om mij *niet-ziend* te noemen, maar ik hou niet zo van omschrijvingen met 'niet' ervoor. Ik weet niet zo goed hoe ik het moet uitleggen, maar ik voel me geen níét. Ik voel me een wél, als je begrijpt wat ik bedoel.

Maar goed.

Dat het me lukte de hachelijke klus te klaren om zonder hulp bij school aan te komen, heb ik te danken aan mijn moeder: zij is een maand lang elke ochtend het hele traject met me meegereisd, en hielp me elk afzonderlijk detail van de route te onthouden. Wat dat betreft had ik het lot aan mijn kant: ik heb de beste moeder van de wereld. Ze is verpleegkundige in een ziekenhuis en ik weet niet of het door haar werk komt of gewoon omdat ze zo is, maar ze heeft veel ruimere opvattingen dan veel jongeren die ik ken. Misschien is ze daarom wel bijna een soort vriendin voor me. Oké, ik weet dat het een afgrijselijk idee is om bevriend te zijn met je eigen ouders, maar ik zei een sóort vriendin, laat dat duidelijk zijn. Ze is dus een fantastische moeder, maar we moeten niet overdrijven. Ook zij heeft haar gebreken: het eerste is dat ze af en toe wat te bemoeizuchtig is en de neiging heeft om in mijn plaats beslissingen te nemen (misschien blijken die beslissingen achteraf wel terecht, maar ik word er toch kwaad om), het tweede is dat ze een compleet ander mens wordt als we in de auto zitten, dan komt het beest in haar naar boven en scheldt ze op alles wat leeft of niet leeft dat te lang treuzelt bij het stoplicht of geen voorrang geeft.

Mijn vader daarentegen is precies het tegenovergestelde van mijn moeder. Hoe meer zij mij stimuleert om met moeilijkheden om te gaan, hoe meer hij mij aanspoort om in mijn hol te blijven en geen risico's te nemen. En hoe vaker zij herhaalt dat ik een heel normaal leven kan leiden, hoe meer lagen pessimisme hij over elk goed plan van mij uitsmeert om me eraan te herinneren dat ik anders ben, dat ik me met weinig tevreden moet stellen en laag moet vliegen. Zo was hij altijd al, ook voor het ongeluk.

Ik wilde al jaren aan iedereen en vooral mezelf bewijzen dat ik net zo was als zij. En die ochtend in december liet ik zien dat ik gelijk had.

Ik had de route bestudeerd, uit mijn hoofd geleerd en voor ik ging slapen nog eens doorgenomen. En uiteindelijk heb ik hem afgelegd.

Tweehonderdthalf stappen naar links. Stop. Oversteken. Honderdvijf stappen rechtdoor. Stop. Oversteken. Muur. Negenenvijftig stappen naar links. Stop. Driehonderdzeventig naar rechts. Stop. Stoplicht. Wachten op het snelle tikgeluidje. Oversteken. Twaalf stappen naar rechts. Bestemming bereikt.

Ik ben goed met getallen. Het fijne aan getallen vind ik dat ze zich niet verplaatsen. Je gaat weg, komt terug en ze zijn er nog steeds. Ze zijn betrouwbaar. Daarom houd ik van wiskunde.

En om een vergelijkbare reden vond ik die ochtenden van begin december geweldig. Ik denk dat wintermaanden worden onderschat, terwijl het juist mijn lievelingsmaanden zijn. De kou maakt de dingen harder, uitgesprokener, en bij het aanraken is alles veel duidelijker. Dat geldt ook voor gedachten: die smelten niet in de zon, verdampen niet in

de hitte en vervliegen niet met het gemak waarmee dat in de zomer gebeurt. Ze blijven langer. En ik houd van dingen die blijven. Die vind ik veel sympathieker dan dingen die verdwijnen. Nina, waar je ook bent, ik hoop dat je oren nu tuiten.

Die ochtend kwam de trein precies op tijd, wat mij al had moeten waarschuwen dat het een bijzondere dag was. De wagons reden voor me langs, en ik hoopte dat iemand zo aardig zou zijn me bij de arm te nemen en te helpen instappen. Ik had geluk, want de conducteur was vlak naast me uitgestapt. Hij hielp me.

‘Welke coupé is dit?’

‘Drie.’

‘Bedankt, nu kan ik het zelf,’ zei ik terwijl ik naar binnen liep en Fungy, mijn inklapbare stok, tevoorschijn haalde. Links van mij hoorde ik gefluister, twee jongens van een jaar of zestien. Een van de twee zei: ‘O! Kijk, een blinde!’, waarschijnlijk dacht hij dat geluid zich niet verder dan een halve meter in de ruimte voortplant.

Plotseling voelde ik alle ogen op mij gericht. Er kwam een angstgolf vanuit mijn maag omhoog, waardoor ik even gedesoriënteerd raakte en boven op een of andere onbekende dreigde te vallen. Dat gebeurt soms: ik hoop dan altijd dat het twintigjarige fotomodellen met grote borsten zijn, maar meestal zijn het bejaarde dames voor wie mijn val fataal zou kunnen blijken. De twee jongens lachten, niet hard, maar ze lachten terwijl ik mijn evenwicht verloor en mijn duikvlucht richting het onbekende inzette. Gelukkig kon ik me vastgrijpen aan een hoofdsteen en viel ik niet pal voor hun neus.

Toen ik mijn evenwicht had hervonden en ter hoogte van hen was aangekomen gebruikte ik Fungy om een paar fikse

tikken op enkelhoogte uit te delen, en bij de vierde poging raakte ik een van de twee.

'Au!'

'O, sorry, ik had je niet gezien!' loog ik. En ik liep verder. En toen gebeurde het.

Ik rook iets.

Ken je dat, dat je denkt dat je wordt geroepen en je je om-draait? Zo was het: alleen hoorde ik geen stem, maar rook ik een parfúm. Het lekkerste parfum dat ooit mijn neus is binnengedrongen.

Een meisjesparfum.

Ja.

Dat was de dag waarop ik voor het eerst na jaren alleen naar school ging, en ook de dag waarop mijn leven rechtstreeks afstevende op een tweede Big Bang, deze keer niet in de vorm en afmeting van een auto die van zijn weghelft was geraakt en tegen de onze botste, maar in die van Nina Florenzi, het mooiste meisje dat mijn handen ooit hebben gezien.

En ook de grootste trut op aarde.